

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich i Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)

Żądania strony skarżącej

- uznanie, że przeprowadzona przez Komisję w grudniu 2008 r. kontrola na miejscu, wersja robocza sprawozdania z audytu i jego wersja ostateczna, sporządzone przez Komisję odpowiednio w dniach 19 grudnia 2008 r. i 25 marca 2009 r., wersja ostateczna decyzji w sprawie, zawartej przez Komisję w piśmie z dnia 10 lipca 2009 r., w której to decyzji Komisja przewiduje zakończenie dwóch projektów, w których GL2006 Europe Ltd uczestniczyła, a także noty debetowe z dnia 7 sierpnia 2009 r., zgodnie z którymi GL2006 Europe Ltd ma zapłacić Komisji łączną kwotę 2 258 456,31 EUR, są niezgodne z prawem i stwierdzenie ich nieważności;
- tytułem ewentualnym lub uzupełniającym, uznanie, że dotyczące istoty sprawy twierdzenia Komisji są bezzasadne;
- uznanie, że przeprowadzona przez Komisję kontrola na miejscu, sporządzone przez nią sprawozdania z audytu oraz wydana przez nią decyzja pozostają bez wpływu na ważność wspólnotowych umów, których stroną była GL2006 Europe Ltd;
- uznanie tych umów za ważne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi, opartej na klauzuli arbitrażowej, skarżąca kwestionuje zgodność z prawem decyzji wydanej przez Komisję w dniu 10 lipca 2009 r. i wypowiedzianej, w efekcie sporządzenia przez OLAF sprawozdania z audytu, dwie umowy zawarte ze skarżącą w ramach wspólnotowych programów badań i rozwoju technologicznego. Skarżąca kwestionuje również zgodność z prawem wystawionych przez Komisję w dniu 6 sierpnia 2009 r., w efekcie sporządzenia przez OLAF tego samego sprawozdania z audytu, not debetowych na zwrot zaliczek wypłaconych przez Komisję na dwanaście projektów, w których uczestniczyła skarżąca i które były przedmiotem przeprowadzonego dochodzenia.

Skarżąca podnosi na poparcie swych żądań następujące argumenty:

Po pierwsze, twierdzi ona, że przeprowadzona przez Komisję kontrola na miejscu była niezgodna z prawem z następujących przyczyn: przeprowadzono ją bez uprzedzenia; trwała ona, uwzględniając wagę ostatecznej decyzji, zbyt krótko; w niewystarczającym stopniu uwzględniono w niej mające znaczenie aspekty sprawy, Komisja naruszyła prywatność skarżącej oraz popełniła błąd dotyczący podstawy prawnej, ponieważ sporządzone sprawozdanie z kontroli powołuje się na nieobowiązujące już rozporządzenie.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że sprawozdanie z audytu cechuje się pewnymi nieprawidłowościami, takimi jak brak uzasadnienia, ponieważ zostało ono sporządzone na podstawie niepełnej kontroli na miejscu, oraz takimi jak brak związku pomiędzy przeprowadzoną analizą i wyciągniętym w decyzji ostatecznym wnioskiem, które to nieprawidłowości skutkują naruszeniem przysługujących skarżącej praw podstawowych takich, jak przyjęcie w stosunku do niej domniemania niewinności.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że wydanej przez Komisję decyzji ostatecznej brak jest jasności w zakresie dotyczącym przewidzianej sankcji, ponieważ przewiduje ona wypowiedzenie dwóch umów, podczas gdy wystawione noty debetowe dotyczą dwunastu umów. Podnosi ona także, że ta decyzja ostateczna nie została prawidłowo podana do wiadomości skarżącej.

Wreszcie, skarżąca wnosi żądanie związane z dotyczącymi istoty sprawy twierdzeniami Komisji, powoływanymi przez nią celem wypowiedzenia umów i zażądania zwrotu wypłaconych skarżącej zaliczek. W opinii skarżącej te przedstawione przez Komisję w jej decyzji argumenty są bezzasadne i instytucja ta dochodzi na ich podstawie do wniosków przeciwnych do tych, jakie wyciągnięto w sprawozdaniu z audytu za 2007 r.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2009 r. — Dufour przeciwko EBC

(Sprawa T-436/09)

(2010/C 11/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Julien Dufour (Jolivet, Francja) (przedstawiciel: adwokat I. Schoenacker Rossi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, utrzymanej w mocy przez Zarząd Europejskiego Banku Centralnego w piśmie z dnia 2 września 2009 r., odmowy udzielenia J. Dufourowi dostępu do baz danych, które umożliwiły sporządzenie sprawozdań w sprawie zatrudnienia i mobilności personelu;
- w konsekwencji, nakazanie Europejskiemu Bankowi Centralnemu udostępnienia J. Dufourowi wszystkich baz danych, które umożliwiły sporządzenie sprawozdań w sprawie zatrudnienia i mobilności personelu;

- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego obowiązkiem zapłaty kwoty 5 000 EUR tytułem odszkodowania przy wzięciu pod uwagę odniesionej przez skarżącego krzywdy;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 2 września 2009 r., w której odmówiono mu dostępu do baz danych, które umożliwiły sporządzenie sprawozdania w sprawie zatrudnienia i mobilności personelu w latach 1999-2009, którego to dostępu skarżący żądał w ramach przygotowywania swojej pracy doktorskiej. Skarżący żąda również przyznania mu odszkodowania w związku z opóźnieniami w przygotowywaniu pracy doktorskiej.

Celem uzasadnienia skargi podnosi on, że uzasadnienie odmowy przyznania mu dostępu do dokumentów, o które chodzi było niezgodne z prawem, gdyż jego podstawę stanowiły okoliczności, które nie zostały uzasadnione i nie są przewidziane w decyzji BCE/2004/3 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. dotyczącej dostępu społeczeństwa do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego⁽¹⁾, przyjętej w celu wprowadzenia w życie rozporządzenia nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽²⁾ a także opierało się o błędne założenie, zgodnie z którym niewydrukowana elektroniczna wersja baz danych ma charakter „dokumentu”. Wreszcie, Europejski Bank Centralny, zdaniem skarżącego nie miał prawa powołać się wobec niego na trudności napotkane w kontekście udostępniania dokumentów.

⁽¹⁾ Dz. U. L 80, s. 42.

⁽²⁾ Dz. U. L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2009 r. — Oyster Cosmetics przeciwko OHIM — Kadabell (OYSTER COSMETICS)

(Sprawa T-437/09)

(2010/C 11/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oyster Cosmetics SpA (Castiglione delle Stiviere, Włochy) (przedstawiciele: A. Perani i P. Pozzi, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kadabell GmbH & Co. KG (Lenzkirch, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie R 1367/2008-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Oyster Cosmetics SpA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „OYSTER COSMETICS” dla towarów z klasy 3

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Kadabell GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „KADUS OYSTRA AUTO STOP PROTECTION” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2009 r. — Purvis przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-439/09)

(2010/C 11/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: John Robert Purvis (Saint-Andrews, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski